

ДАНИЕЛ ИВАНОВ ЛЕКСИКОН

chitanka.info

1

Вече четири нощи поред не успявам да спя нормално. В главата ми се въртят различни мисли и начини как да разкрия случилото се. Понякога имам чувството, че всичко това съм го преживявал някъде в друга вселена или живот, обаче разумът ми не приема тази теза. Случвало ли ви се е да лежите в леглото си и да не можете да заспите? Да ви тормозят мистерии, които не успявате да разгадате? Тази нощ се чувствах точно така. Четвърта нощ, в която очаквах телефонното обаждане, което може би щеше да промени живота ми завинаги. Не съм предполагал, че някога нещата ще бъдат толкова напечени, че ще съм близо до разкриването на тази зловеща тайна. В началото всичко ми се струваше като тъпа шега. Не вярвах, че е възможно да се случи в моя град, но грешах. Всяка следваща нощ нещата се повтаряха. Сега, когато седя напрегнат в леглото си, галейки косата на спящата си съпруга и чакайки поредното позвъняване на телефона, реших да споделя историята си с вас. Знам, че имам време, преди да ме потърсят отново. Позвъняването се случва около три след полунощ, а сега е едва един часа — достатъчно време, за да ви разкажа за злощастните събития.

Първият случай беше в неделя срещу понеделник. Някъде около три и двадесет през нощта телефонът ми зазвъня на пожар. Никога не успях да заспя дълбоко и дрезгавият звук, наподобяващ кашлица на алкохолик, ме събуди на мига. Мразех нощните позвънявания, въпреки че ги получавах доста по-често от нужното. Все пак работата ми е такава и винаги съм знаел, че е възможно да бъда притесняван и в дълбоките часове на нощта. Конкретният случай обаче беше различен. Усещах го, защото знаех, че трябва наистина да е наложително, щом ме търсят от службата, когато съм в почивка.

— Извинявай, че ти се обаждам в този късен час, приятелю, но ще се наложи да прекъснеш отпуската! — рече човекът, чийто глас ми беше повече от познат. Със следовател Рикс се знаем още от началното

училище, после бяхме заедно в гимназията, в полицейската академия... Познавах гласа му повече от интимните части на жена ми.

— По дяволите, Рикс! — изругах гневно, с риск да събудя половинката си. — С жената бяхме планирали да отскочим до Лас Вегас. Как сега да ѝ кажа, че ваканцията ни пропада? Ще ме убие!

Искреният му смях звънна в ушите ми като коледна камбанка. Очевидно се забавляваше за моя сметка. Много смешно, няма що. Нямах да му се размине току-така.

— Искам да ме посрещнеш с горещо кафе и кутия с медени понички. Знаеш, че когато съм нервен, съм гладен. А когато съм гладен, не мога да мисля — рекох му навъсено.

— Но, Крис, намирам се на няколко мили от града. Откъде да ти купя проклетите неща?

— Това не ме интересува. Ако дори една поничка от кутията липсва, когато пристигна, се прибирам обратно и бог ми е свидетел, че дори и президентът да ми се обади, няма да ме накара да изляза повторно в този студ.

— Ще се постарая да ги имаш. Ние сме в покрайнините на града. На Хълма на влюбените.

— След половин час съм при вас — съобщих му и се изсмях. Сигурно му стана неприятно. Такава беше и идеята.

Станах от леглото, при което съпругата ми се размърда леко. Тъй като спеше дълбоко, вероятно нямаше да усети липсата ми. Отидох директно в банята, за да си измия зъбите. Снощи си легнах късно, пих някое и друго уиски и устата ми миришеше на застояло като въздуха в древна гробница. Е, може леко да съм се поувлякъл, но кой може да ме вини, след като знаех, че излизам в отпуск? Минута по-късно старомодната ми пижама, с която бях принуден да спя (подарък от тъщата), беше заменена с обичайното ми „работно“ облекло, за което си мислех, че тази седмица няма да ми се налага да обличам, но отново грешах.

След като успях психически да се настроя, че трябва да излизам навън в това неприятно време, бях разочарован отново. Колата ми беше затрупана със сняг. Тъкмо си мислех, че няма как нещата да станат по-зле, и зимата ме опроверга. Сякаш самата съдба ми подсказваше, че не трябва да ходя на Хълма на влюбените тази вечер,

но за пореден път не се вслушах в съветите ѝ. Ако го бях сторил, може би нещата щяха да се развият другояче... или пък не.

Предницата на автомобила ми заора в калта. Въпреки височината на хълма, тук снегът не се задържа нито за секунда. Причината е, че от възвишението извират десетки гейзери, чиито подпочвени води нагриват земята и топят снега със страшна бързина. Ако се чудите защо предприемачите не са се възползвали от този природен благодат и не са построили хотелите си тук, веднага ви отговарям: мястото е обявено за национален парк.

Слязох от семейното комби и нагазих до глезените в мизерията. Срещу мен се задаваха два силуета, които трудно можех да различа заради обилния снеговалеж, но предположих, че единият от тях е Рикс, понеже държеше в ръцете си нещо като кутия. Вътре сигурно бяха моите понички. Браво на него!

Като се приближиха, действително успях да различа грубите черти на Рикс, а с него се мъкнеше някакъв униформен.

— Здравей, Крис! Това е полицай Смит. Той първи е пристигнал на местопрестъплението, след като е получил сигнал за убийство в тази местност.

Кимнах и на двамата.

— Кой е пратил сигнала? — попитах.

— Някакви влюбени гълъбчета...

— Не питах теб, Глен! — смъмрих колегата си, макар че забележката ми повече звучеше като шега. Подсмяхнах се, докато го казвах — не съм виновен, че името му наподобява женско. От този факт винаги ми става смешно и неведнъж съм се шегувал с него, но той си знае, че го правя без зла умисъл... за разлика от връстниците ни в гимназията, които през цялото време го взимаха на подбив. Покрай него си го отнасях и аз, понеже бях най-добрият му приятел, но това е друга тема.

Глен свъси вежди и даде знак с ръка на полицай Смит да се изкаже.

— Получихме сигнал за убийство от диспечера — поде униформеният. — С колегата ми бяхме най-близо и се отзовахме на сигнала. Тук ни посрещна млада двойка. Решили да се усамотят на

хълма, но открили труп. Помолих ги да ме заведат при него, но ми отказаха. Това ме озадачи, затова повиках подкрепление по радиостанцията и реших да ги наблюдавам, докато се появите.

— Добре си сторил, полицай — поощрих го леко. Виждаше ми се притеснен. Най-вероятно беше новобранец.

Колегата ми го потупа по рамото и го отпрати.

— Къде са свидетелите, Глен? — Пак се изхилих неволно.

— Ела, ще те заведе при тях, но не ги пришпорвай много, изглеждат ми травмирани.

— Добре — съгласих се с него, но не мислех да ги жала. Бяха станали свидетели на убийство — колко повече можеше да ги притесня?

Закрачихме към двамата, които зъзнеха под едно дърво. Винаги съм се чудел какво му е толкова романтичното на това място, особено през зимата. Като се замисля, то и през лятото не бе много приятно. От всички краища на града насам се стичат влюбени двойки, както и такива, които си мислят, че са влюбени, но идват тук заради самото чукане. През летните месеци на това място има повече хора, отколкото мравки в мравуняк. На всяка измината крачка се блъскаш в човек, сякаш се намиращ в мола и има коледна разпродажба. И ако някой ми каже, че това е романтично, ще накарам колегите от управлението да го арестуват за публично издевателство. А пък през зимата е още по-зле. Мястото прилича на свинеферма, а не на национален парк. С всичката тази киша и кал съм сигурен, че войниците в окопите през Втората световна война са се чувствали по-комфортно.

Ето защо бях абсолютно сигурен, че „влюбените гълъбчета“ не бяха дошли тук заради природните красоти, а водени единствено от порива да се съешат. Нямаше как това да е бил първият им избор за място — нищо че името му бе толкова романтично.

Когато се приближих до свидетелите, разбрах и защо са решили да се усамотят именно тук. Тия двамата сигурно бяха отритнати от обществото заради визията си. Младежът бе висок, прегърбен и започващ да оплешивява, а девойката — изрусена девственица с нос като на Баба Яга. Вероятно баща ѝ беше пияница, който редовно я бие. На тази мисъл ме наведоха подутините по лицето ѝ... и бях убеден, че приятелят ѝ няма вина в случая. Ако се питате защо мислех така, то

отговорът е точно пред вас — тоя рехавия няма сила да си удари една чекия, пък да не говорим да посегне на някой друг.

— Привет, аз съм инспектор Милър и съм главен разследващ по случая — представих се учтиво, за да ги предразположа. Младежите обаче цивреха на поразия и се тресяха, сякаш бяха болни от паркинсон. За него не се и съмнявах, че е способен да рони сълзи, но мадамата я мислех за по-печена. Щом издържаше на плесниците от баща си, не беше нормално някакъв труп чак толкова да я притесни. Явно обаче беше успял да го стори.

Погледнах въпросително колегите, които стояха при тях и ги охраняваха. Очаквах с езика на жестовете да ми кажат дали имам шанс да ги разпитам, но единият от тях вдигна рамене в отговор — „Откъде да знам?“. Реших отново да се пробвам, като този път използвам по-директен подход.

— Мълчанието ви в момента ме принуждава да си мисля, че сте основни заподозрени в убийството. И ако не ми отговорите на няколко въпроса, ще се наложи да издам заповед за ареста ви.

Младежът изпъна шия и започна да върти глава във всички посоки, подобно сурикат^[1] на пост, след което ме зяпна с подпухналите си от плач очи.

— Нищо не сме направили. Просто искахме да се гушкаме и решихме да го сторим тук, обаче това, което видяхме, ни изкара акъла...

— Къде и какво видяхте?

— На Верандата... — и той млъкна.

„Верандата“ е в края на хълма и представлява широка тераса, от която хората могат да наблюдават светлините на града. Може би тази част от местността е единствената романтична тук. Любопитното е, че се намира на цяла миля от мястото, където сме в момента. Следователно влюбените са стигнали дотам, видели са каквото са видели, обадили са се на полицията и са се върнали миля назад. Или обаждането по телефона се е случило, след като са дошли тук? При всички положения постъпката им бе или изключително смела, или много глупава, но това щях да разбера скоро.

— И какво видяхте на Верандата? — настоятелно го попитах. Изглеждаше ми по-разговорливият от двамата.

— Труп бе! Труп видяхме! Колко пъти да го повторим?! Защо не отидеш сам да видиш? — избухна пишман любовникът.

Брей! Изненада ме това момче. Явно имаше топки. Не можеше да му го отрече човек. Е, сигурно и приятелката му вече бе стигнала до същия извод като мен, но по друг начин.

Реших да ги оставя на мира — очевидно нямаше да ми съобщят нищо по-полезно от това, което вече бях чул. Изръмжах им едно: „Не напускайте града!“ и ги оставих в ръцете на униформените, за да запишат официално показанията им. А аз се запътих към предполагаемото местопрестъпление, за да разбера какво толкова ги беше изплашило. Глен поиска да ме придружи и аз, разбира се, не му отказах. Никак нямаше да ми бъде приятно да прекося разстоянието без другар. Имах нужда от някого, с когото да си разговарям по пътя... и най-вече да ми държи поничките. Глен бе точният човек и за двете. Винаги се е възхищавал на уменията ми и ме е следвал неотлъчно.

Отне ни десетина минути, за да стигнем до Верандата. Скупчилите се на местопрестъплението поне дузина полицаи ни направиха път, за да огледаме тялото. Сепнах се. Първата ми мисъл бе, че съм в цирка и гледам някакво „шоу на изродите“. За жалост не бе така: намирах се тук, премръзнал от студ и вперил поглед към нещото, което допреди няколко часа е било човек. Жертвата беше облечена в окаляна жълта рокля, а колан от естествена кожа препасваше кръста ѝ. Дантелени ръкавици и ботуши с висок ток допълваха облеклото. Но не ме смути фактът, че мъж се е облякъл с женски дрехи, а това, че неизвестният (засега) престъпник бе отрязал ръцете му и ги бе прилепил с изолирбанд към главата така, че шепите да прикриват очите, все едно играе на жмичка. Самият труп внимателно бе нагласен да седне на пейката, сякаш просто си почива и се любува на гледката. „Имаме си работа с артист“, мина ми през главата.

— Този е трансформър — обади се Глен и прободе мислите ми.

— Не, Глен, грешиш! — отсякох. — Трансформърите са роботи, а този тук е долнопробен педераст.

Действително местните гейове носеха това название, поради факта че се трансформираха от мъж в жена, но аз не харесвах прякора им — това си беше гавра е аутоботите и десептиконите^[2]. Колегата ми

ме изгледа настървено, сякаш беше готов да спори с мен, но се отказа и аз продължих с разследването.

След като огледах набързо мястото, се уверих, че няма как престъплението да е извършено тук. Ако се чудите как стигнах до заключението, ще ви попитам: Виждали ли сте някога да режат ръцете на някого? Ставали ли сте свидетели на пролятото количество кръв? Е, по бетонената площадка нямаше дори капчица. А на всичкото отгоре мястото бе открито — всеки би могъл да види как убиват и осакатяват горкия човек. Следователно убийството бе станало другаде, а трупът бе донесен тук после. Точка по въпроса.

Направих няколко кръгчета около пейката, където тялото продължаваше да си седи послушно. Поведението на полицаите, които го бяха наобиколили, ми се стори абсурдно, чак смешно. Тъй зорко го наблюдавах, сякаш всеки момент можеше да скокне от пейката и да побегне. Разбира се, това бе невъзможно, но ми се струваше, че не го знаят. След като успях да изнервя всички около мен с обикалянето си, спрях и погледнах към лицето на жертвата. Не ми бяха нужни повече от две-три секунди, за да осъзная, че познавам отнякъде клетника. Бях сигурен, че съм го виждал и преди, но не си спомнях къде. Насочих поглед към Глен. Той е най-добрият ми приятел, прекарвали сме немалко време заедно и ако аз бях виждал жертвата преди, и той би трябвало да е. По тъжния му поглед осъзнах, че съм прав.

— Как е могло точно на него да се случи това? — зададох въпрос уж към себе си, но го бях насочил към Глен. Разбира се, че не помнех кой е мъртвецът, но се стараех да не си проличи.

— Това е Марк, бяхме в гимназията заедно. — Явно не бях успял да заблудя Глен. Като ми каза чие е разфасованото тяло, се сетих и аз. Това наистина беше Марк. Навремето беше гадняр, обичаше да тормози по-слабите. Спомням си, че му доставяше удоволствие да ги злепоставя пред другите. Поливаше ги с урина, сваляше им гащите, палеше им учебниците, правеше неща, които не са за потупване по рамото... е, вече нямаше да може да ги прави.

Огледах тялото на Марк внимателно. По всичко личеше, че е умрял от загуба на кръв. Е, може преди това да е получил шок при отделянето на ръцете от тялото, но това по-вероятно само му бе помогнало да припадне. След като приключих, разреших на колегите да занесат тялото за аутопсия. Не че не се досещах каква е причината

за смъртта, но такава беше процедурата — трябваше и съдебният лекар да я потвърди официално.

Докато траеше цялата разправа, слънцето вече се опитваше да надникне и да ни погали с лъчите си за добро утро. Хич не ми беше до него, така ми се спеше, че бях способен да се сбия с мечка за двойна доза кафе, ако трябва. Най-лошото в случая бе, че когато се прибера, трябва да обяснявам на жена си за пропадналата ни почивка.

На връщане споделих с Глен, че имам нужда да остана малко насаме и да помисля върху случилото се. Всъщност желанието ми беше повече от ясно — да се прибера по най-бързия начин у дома и да поспя. Така и сторих.

2

При втория случай се получи както при първия. Разликата обаче беше в съня. Спях блажено в топлото си легло и сънувах средния пръст на Марк да се разхожда пред лицето ми. Нямам представа защо си мислех, че това е *точно неговият* пръст, но явно вчерашното преживяване се беше запечатало в съзнанието ми. Още по-странното в съня беше, че действието и движенията на пръста бяха точно копие на тези от клипа на песента на Salif Keita и Martin Solveig, в който върху един пръст бяха нарисувани очи, уши и уста. Той се събужда, разкрасява се и отива на дискотека, където танцува с други пръсти, намира си половинка, с която по-късно се сношават. Звучи абсурдно, но не съм виновен, че сънувах точно това...

Опа. Малко се разсеях, ще ме извините. Та, при втория случай нещата със събуждането се повториха. Горедолу по същото време като предната нощ телефонът ми извънтя и прекъсна изумителния ми сън. Първоначално помислих, че някой си прави безвкусна шега с мен, но като вдигнах слушалката, разбрах, че отново съм сгрешил. Отсреща ме посрещна твърдият глас на началника на участъка.

— Здравей, Крис, трябва незабавно да дойдеш в управлението!
— Капитанът звучеше доста притеснен по телефона и това не ми харесваше.

— Какво се е случило, шефе? — попитах, с надеждата да ми разкрие, но го познавах добре и знаех, че няма да ми каже нищо, докато не се явя при него.

Тишината отсреща бе повече от красноречива. Въздъгнах.

— Идвам, само ми дай няколко минутки да се оправя.

— Добре.

И той ми затвори. От много време не бях усещал подобно притеснение в гласа му. Може би за последно това се случи, когато жена му го хвана в изневеря — поправка, имах предвид бившата му жена.

Не ми отне много време да се приготвя за излизане — бях понатрупал опит. Наметнах връхната си дреха и тихо се изнизих, преди да съм събудил съпругата си.

Предната нощ ми се бе разминало, но тази нямах намерение да си насилвам късмета. За моя радост, бях по-тих от мишка и не ме усети. Заключих след мен и тръгнах към колата. Очакваше ме поредната бурна нощ. Хубавото в цялата ситуация беше, че в управлението винаги имаше кафе и понички.

Когато влязох в стаята, където се помещаваше отдел „Убийства“, видях, че колегите са се събрали в почти пълен състав. Лицата им бяха мрачни, сякаш някой се бе промъкнал вътре и бе отмъкнал всичките понички (сега като се замисля, щях да бъда много радостен, ако това бе причината). Още с влизането си се запътих към кабинета на капитана. Подминах колегите, защото знаех, че няма нищо да споделят, без да съм говорил с началника. Той на свой ред ме посрещна с обичайната си навъсена физиономия, към която в момента имаше добавени и известно количество тъжни нотки. Посочи ми с ръка да седна, преди да говорим, сякаш цяла нощ щяхме да го правим. Послушах го и се настаних на кожения стол, който никога не ми е бил удобен. Налагаше ми се да седя тук и да разговарям с шефа единствено когато ми четеше конско. Защо ли този път да бъде различно?

— Какво се е случило, шефе? — реших да наруша първи мълчанието.

— Рикс пострада.

Първоначално си помислих, че ме будалка, но след като се загледах в лицето му, осъзнах, че казва истината. Заля ме огромна вълна от емоции — гняв, притеснение, страх, недоумение...

— Къде се намира той?

— В болницата. Получил е сериозни наранявания и е на командно дишане.

— Кой е виновен за случилото се? Нещастен случай или опит за убийство? Имате ли заподозрени? Някакви свидетели? — въпросите се изстрелваха от устата ми като „федерални“ куршуми по джихадист.

— По всичко личи, че е опит за убийство. Този път няма свидетели, което ни поставя в задънена улица.

— Къде е бил нападнат? — опитвах се да разбера колкото се може повече за случилото се. Ако в този живот ме беше грижа за някого повече от жена ми, то това беше Глен, макар и да не съм му го показвал. Винаги съм се държал по-надменно с него, сякаш ми е слуга, но никога с лоши помисли. Обичах да си правя майтап на негов гръб, а той носеше на шеги. Сега нямаше да може повече да носи нищо...

— В дома му — отговори шефът.

Разгневих се още повече. Що за наглост бе това?! Да нападнеш полицаи в дома му... Започнах да се замислям дали нападението няма нещо общо с вчерашния случай. Да не би убиецът на Марк да се е опитал да отстрани Глен... а и още по-важно — Рикс познаваше Марк, аз също...

— Искам да отида в дома на Глен, трябва да огледам мястото!

— Няма ли да го посетиш първо в болницата? — Капитанът беше учуден от решението ми.

— Не! Ще го направя по-късно, първо желая да потърся доказателства.

— Ти си знаеш, Крис, но състоянието му е тежко и предполагам, че може би първо ще искаш да го видиш, защото може да е за последно.

Думите на началника ме смутиха. Наистина желяех да видя приятеля си в болницата, да го хвана за ръката, да му дам невидима сила, да му помогна да прескочи трапа... обаче, ако исках да откроя нападателя, трябваше първо да бъда полицаи и чак след това — приятел.

Сигурно изгубих повече от два часа в управлението и още половин, докато се придвижа до къщата на Глен. Въпреки че пътувах през нощта, се забавих. Причината за това беше, че домът му се намираше в краен квартал. Той обичаше спокойствието и тишината.

Затръшнах вратата на комбито и се запътих бавно към входната врата. На пръв поглед къщата изглеждаше много добре. Глен беше самотник, не беше от хората, които са склонни да споделят живота си с представители на другия пол. Носеха се слухове, че може би иска да го стори с такива от своя. И преди съм му гостувал, но поради далеч по-приятни причини. Той не бе от хората, които посрещат гости с

желание. Смяташе другите за натрапници, наглеци, дръзнали да нарушат вътрешния му покой. Точно затова го бях посещавал по-малко пъти, отколкото тъща си.

Въпреки че Рикс живееше сам, вътрешният му ред и дисциплина бяха впечатляващи. В дома му винаги светеше от чистота, навсякъде цареше идеален ред, липсваше онзи характерен мирис на ергенска квартира (неженените ще ме разберат)... С една дума — мечтания уют, какъвто малко мъже бихме били способни да създадем.

Когато влязох в двора и надникнах през стъклото на гаража, видях, че колата му е току-що измита. Странно, като се има предвид, че когато се видяхме за последен път, бе дошъл със служебната. Още по-странен от това обаче ми се видя фактът, че когато влязох в къщата, от вътрешността ѝ се носеше нежен аромат на бегонии, придружен от уханието на прясно сготвена гозба. В къщата определено имаше някой. И да имах съмнения в това, тропотът, идващ откъм втория етаж, набързо ги разсея. Реших да се промъкна горе и да проверя кой вдига този шум.

Стълбите до втория етаж ми се сториха стотици, макар че, разбира се, не бяха чак толкова. Бях позагубил част от атлетичната си фигура. Всъщност, ако трябваше да бъда честен — бях изгубил *напълно* атлетичната си фигура. Семейният живот ми се бе отразил подобаващо. А и в работата ми се налагаше главно да разследвам и разчитам улики, не да катеря стълби или да гоня престъпници. Това ежедневие бе спомогнало за външния ми вид и най-вече за прогресивно наедряващия ми корем.

Подобни дребни препятствия обаче не можеха да ме разколебаят толкова лесно. Когато изкачих стъпалата до горе, трудно сдържайки пуфтенето си, се озовах в широк коридор, дълъг около седем-осем метра. Ако си спомнях правилно, отсреща, в края му, се намираше банята, а преди нея имаше по две стаи от двете страни. Първата отдясно беше спалня, втората — детска. Срещу тях още една детска и спалня за гости, където съм оставал да пренощувам.

По всичко си личеше, че шумът идва някъде от тук. Сега само трябваше да се промъкна тихо и да заловя неподготвен човека, дръзнал да се рови из покъщнината.

Пристъпих крачка напред и натиснах дръжката на първата врата вдясно. Тя се отвори плавно, без издайнически звуци. Чудесно.

Надявах се натрапникът да не ме е усетил. Осветих спалнята с фенерчето и влязох вътре. Разгледах набързо и след като не видях нищо подозрително, се запътих към срещуположната стая. Огледах, но и тук нямаше никого. Тъкмо бях готов да продължа към следващата и чух шум от раздвижване, идващ от съседното помещение. Приблжих се до стената, допях ухо до бетона и се вслушах. Някой шумолеше. Реших тихо да изляза и да се насоча към спалнята за гости. Трябваше да действам с изненада...

... обаче изненаданият се оказах аз. Точно когато ръката ми хвана дръжката на вратата и бях готов да я отворя, огромен пирон разцепи дървото, а върхът му се оказа на по-малко от сантиметър от околото ми. Стреснах се и рязко се дръпнах назад. В този момент още няколко гвоздеа последваха първия и щръкнаха с остро напред. Дали това беше предупреждение, или не, нямаше намерение да разбирам. Извадих пистолета си, дръпнах предпазителя и се прицелих в мястото, където бяха забити пирионите. Стрелях три пъти един след друг. Не чух тупване на тяло върху пода, затова още няколко куршума последваха първите. След като изпразних пълнителя, за всеки случай се дръпнах леко встрани, за да презаредя, след което изричах с всичка сила надупчената врата. Бравата се изкърти с лекота. Разхвърчаха се трески, а аз, повлиян от адреналина, влетях в стаята. Обходих помещението, насочил дулото на пистолета, но не видях никого. Секунда по-късно осъзнах, че неканеният гост е избягал през прозореца. Приблжих се до откренатите крила и внимателно надникнах навън. И там нищо. Трябваше да призная, че нападателят ми бе постъпил доста прецизно. Беше ме атакувал в мига, в който бе доловил шума пред вратата, а след като бе усетил колебанието ми, беше задвижил плана си за бягство. Когато започнах да стрелям, той вече ми се е присмивал от храстите или иззад някое от дърветата наоколо. Рядко ми се случват подобни неща, но трябваше да призная, че в случая бях изигран като новобранец.

В крайна сметка се примирих със загубата и свърнах обратно към коридора, но в тъмнината се спънах в нещо и залитнах. Някак си успях да запазя равновесие и осветих с фенерчето надолу. На пода лежеше огромен пневматичен строителен пистолет и кутия с пириони до него. Ако не друго, поне бях открил оръжието на нападенията. Извадих мобилния си телефон и звъннах на шефа. Набързо му обясних

какво се е случило. Той веднага прати подкрепление, без да задава излишни въпроси. Когато момчетата дойдоха, направихме оглед на къщата и местността около нея, но не намерихме следи от извършителя. Единственото доказателство се оказа пневматичният пистолет. Занесохме го в лабораторията за снемане на отпечатьци.

По изгрев-слънце посетих Глен в болницата. Той наистина беше в критично състояние. Прогнозите за възстановяването му не бяха обнадеждаващи. Постоях около час при него, след което се прибрах у дома, взех бърз душ, легнах на дивана и се отпуснах.

3

Отново сънят ми бе грубо прекъснат от стария и гърлен звук, издаван от телефона ми. Чувството беше наистина неприятно, но предвид случилото се през изминалите дни, този път спях още по-леко, сякаш очаквах историята с позвъняването да се потрети. Бях прав. Вдигнах слушалката с отегчение. Знаех, че се е случило нещо лошо, само трябваше да разбере какво.

— Слушам, шефе! — рекох в очакване, но отсреща не се чу глас, долових само тежко дишане. — Кой си ти и защо ме търсиш посред нощ?

— Ела в историческия музей и ще разбереш, но побързай, ако искаш първи да пристигнеш на местопрестъплението!

Докато попитам за подробности, непознатият бе затворил. Започнаха да ме глождят съмнения. Имахме два неразрешени случая, за които липсваха и улики, и заподозрени. Даже не знаехме дали става дума за един и същ извършител. А на всичко отгоре сега и някакъв смахнат ме търси по телефона, за да ме сюрпризира с объркваща новина. Вместо да разплитам загадките, те се заплитаха все повече. Нямаше смисъл да отлагам нещата за по-късно. Шестото ми чувство подсказваше, че непознатият не лъже.

Музеят изглеждаше по-мрачен от всякога, сякаш обвит с плътната пелерина на смъртта. Всяка една фибра в тялото ми усещаше студения повей на вятъра, който се впиваше директно в костите ми. Настръхнах като таралеж. Дали от студа, или от странното притеснение, което внезапно ме бе обхванало?...

Приблжих се до входната врата на сградата и леко я побутнах. Беше отключена.

— Ехо... — подвикнах тихо към тъмнината вътре, но не получих отговор. Първата ми мисъл логично бе: „Къде, по дяволите, е охраната?“. Не ми трябваше много време да разбере. Като направих

още няколко крачки към вътрешността на помещението, се препънах в нещо. Светнах с фенерчето си и видях на пода да лежи мъж в униформа. Приведох се над него и опрях ръка на гърдите му. Не дишаше. Тогава проверих пулса. Нямаше такъв. Човекът бе мъртъв. Преместих светлината от фенерчето върху лицето му. Видях подпухнали следи там, където телената примка на нападателя се бе врязала в шията му. Човекът беше професионално удушен. По всяка вероятност го бяха изненадали в гръб. Полазиха ме тръпки. Извадих мобилния от джоба си и набрах номера на управлението. Докладвах набързо на какво съм попаднал. Очаквах с нетърпение подкреплението. Точно в този момент осветлението в залата, в която се намирах, се включи. Замръзнах на място от изненада, не толкова от светлината, а от гледката, която се разкри пред очите ми. В средата на залата, небрежно подпрян на една от статуите, лежеше труп, в напреднал стадий на разложение. Съдебномедицинският експерт щеше да определи с по-голяма точност, но от това, което бях виждал на предишни местопрестъпления, можех да кажа с достатъчно увереност, че жертвата за последно е дишала преди около 5–6 дена. Миризмата беше ужасяваща. Храната в стомаха ми започна да се надига и бях готов всеки момент да се разделя с нея, но се овладях.

Приблжих се по-близо до вмирисаното тяло. На пръв поглед не можех да различа от какъв пол е жертвата, но инстинктът ми подсказваше, че нещата са адски навързани. Уверен бях, че това е дело на сериен убиец — същият, който уби Марк, а след това се опита да погуби Глен. Напълно бях сигурен, че познавам отпреди жертвата, въпреки че в момента беше неразпознаваема. Лесно мога да пресмятам, а обаждането, което получих преди тридесет минути, не беше случайно. Убиецът нарочно ме насочи насам към местопрестъплението. Той искаше да бъде първият появил се. Най-вероятно ме наблюдаваше отнякъде и се забавляваше тайно. Само едно знаех — не е случаен човек, най-вероятно ме познаваше... и това ме притесняваше.

Десет минути по-късно колегите пристигнаха в музея. Някои от момчетата нямаха моята закалка и повърнаха. Медицинските екипи взеха проби от трупа, след което го опаковаха и закараха в моргата за аутопсия. Вечерта се очертаваше дълга. Знаех, че убиецът отдавна е избягал. Беше пресметлив, всичко бе планирал, така че нямаше смисъл

да губя време и да си играя на гоненица с вятъра. Прецених, че ще бъде по-добре да отида в участъка, да пия едно кафе и да изчакам резултатите от изследванията на тялото и пневматичния пистолет от вчера. Така и направих.

Бях задрямал, когато полицаи Лорънс дойде до мен и ме побутна.

— Хей, Крис. Готови са резултатите от аутопсията на трупа от музея. Искаш ли да ги видиш?

Той предвидливо носеше папка под ръка, където явно бе описана подробна информация относно случилото се с жертвата.

— Да, подай я насама. Ще ѝ хвърля едно око.

Взех я и я сложих на бюрото си. Станах само за секунди, колкото да си наляя поредното кафе, и отворих папката. Отначало само гледах безразлично, преди аксоните в мозъка ми да загреят, да направят връзка и да осъзнаят какво се случва. Жертвата се казваше Миранда Стелинджър, на 45 години. За момент се вцепених и разпилях документацията по пода. Бързо се окопитих и събрах листите обратно. В мислите ми препускаха безброй спомени и догадки. Нямах начин да бъркам, не беше случайност всичко, което ставаше напоследък. *Миранда, ах, мила Миранда... С какво заслужи подобна смърт?!*

Предполагам, няма да сте изненадани да научите, че с Миранда бяхме дълго време заедно в гимназията. Обичахме се, планирахме бъдещето си, смятах, че ще сме неразделни завинаги, но съдбата, както знаем всички, е лъжлива кучка. Щастиято ни не продължи дълго: един ден тя ме изостави с думите, че прекалено много съм се влачел с мухълото Глен и това ясно показвало, че съм същият загубеняк като него. Тежко приех раздялата. Обичах я с цялото си сърце, но това не се оказа достатъчно. А сега първата ми любов лежеше в моргата, убита по изключително болезнен начин — в документите пишеше, че е била потопена в киселина. Не искам и да си представям каква болка е изпитала. Предполагам, че е умряла бързо, но при такова мъчение смъртта ти се вижда далечен блян.

Стигнах до извода, че убийствата имат връзка с мен и приятелите ми от гимназията. В първия случай потърпевш беше Марк. С него не бяхме кой знае колко добри приятели, но все пак имахме допирни точки. След това го последва Глен. Той беше нападнат в дома си и може би единствено уменията му, придобити в академията, бяха успели да предотвратят смъртта му, въпреки че и това можеше да се

случи скоро. Той още не бе излязъл от кома и всички се притеснявахме за него. А сега и Миранда... Беше останала красива дори след всичките тези години, но неизвестният садист бе поругал хубостта ѝ по най-бруталния възможен начин, без да му мигне окото, и беше я превърнал в пихтиеста купчина разлагаща се плът.

Побързах да прибера документите от аутопсията обратно в папката, преди да ми е прилошало отново. Наред бяха тези за снетите отпечатъци от пневматичния пистолет. Разгледах набързо съдържанието им и то въобще не ме учуди. Навсякъде по пистолета имаше следи от Глен. Явно убиецът е носел ръкавици. Нормално беше отпечатъците да са на приятеля ми, все пак пистолетът беше негов, виждал съм го в гаража му.

По някое време сутринта се прибрах у дома. Жена ми вече се бе събудила и ми беше направила закуска. За съжаление, ми се гадеше дори само при мисълта за храна. Чувствах се като пребит. Имах спешна нужда от сън, дори за кратко.

4

И ето ме отново в леглото — седя напрегнат, галя косата на спящата си съпруга и чакам поредното позвъняване на телефона. Часът отново е някъде около три през нощта. Времето навън е отвратително. Снеговалежът се засилва, а термометрите показват доста градуси под нулата.

Замислих се, че ако пак се наложи да изляза в този студ, сигурно ще получа хипотермия. Наблюдавах телефона втренчено в очакване да позвъни, за да ми бъде съобщено за поредното убийство, но той мълчаливо стоеше на нощното шкафче. Проверих апарата да не би случайно да съм го оставил само на вибрация. Хм, не само това, ами се оказа, че и батерията му се е изтощила. Бръкнах в нощното шкафче, за да извадя зарядното устройство и се сепнах. Най-отгоре в чекмеджето имаше бял пощенски плик. Извадих го, като все още недоумявах как се е появил там, без да разбере. Писмото беше адресирано до мен, като адресът и трите ми имена съвпадаха до последната буква. Пликът беше залепен. Бързо го отворих и извадих писмото. Съдържанието му ме накара да ахна. Кой беше написал тези два реда? Кога? Защо?

Колкото и да не ми се искаше, трябваше да разбудя съпругата си, за да я питам дали знае нещо за мистериозното писмо. Побутнах я леко, да не я стресна в съня ѝ. Никаква реакция. Всяка вечер бе толкова изморена, че заспиваше като труп. Това счетоводство щеше да я съсипе...

Сръчках я по-здравата и прошепнах: „Мила!!! Събуди се!“. Тя най-сетне се сепна и се размърда недоволено.

— Скъпа, будна ли си вече?

— Ами да, след това земетресение, което ми причини... — измърмори кисело тя. — Какво искаш?

— Мила, в нощното ми шкафче има писмо, което е адресирано лично до мен... питах се по кое време си го получила и защо не ми каза по-рано?

— Какво писмо?

Почувствах се като ударен с огромен чук по главата. Ако тя не знае за писмото, тогава как се е озовало у дома? Нима някой е влизал вкъщи? Притеснението ми се засили, заплашваше да се превърне в параноя. Скокнах от леглото като опарен. Съпругата ми ме изгледа странно.

— Дейвид, какво се случва с теб?

Замислих се, дори не сметнах за нужно да отговарям на въпроса ѝ. Всичко бе толкова странно. Непознат човек влиза у дома, оставя писмо в нощното ми шкафче, след което си тръгва необезпокояван, без някой да го забележи, без да открадне каквото и да е. Когато към това се добавят и предходните убийства, цялата ситуация придобиваше налудничавостта на евтин холивудски екшън.

След известно време се опомних и реших да отговоря на жена си, преди да ме е сметнала за луд. Сигурно замисленото ми изражение с полуотворена уста я е навело до подобни мисли.

— Няма нищо, миличка. Явно съм блънгувал нещо. Не се притеснявай, заспивай!

Все още сънена, тя измърмори, че това е най-умното нещо, което съм казвал в близките часове, легна си обратно и се завъртя към стената.

Изчаках няколко минути, докато се убедя, че сънят я е хванал в клопката си, и чак тогава разгънах писмото, за да прочета съдържанието му отново.

Написаното беше кратко и ясно — „Инспектор Милър, елате САМ в северното гробище, ако желаете да разплетете случаите с вашите съученици от гимназията“.

Нямаше съмнение, че писмото е написано от убиеца. Но недоумявах кога трябва да отида на указаното място. Не беше упоменато в текста, но някак си вярвах, че става дума за сегашния час — четири през нощта. Всички трупове бяха открити около това време. Тъй като бях убеден, че си имам работа със сериен убиец, то вярвах, че той не би изневерил на принципите си дори за една нощ.

Облякох най-дебелите си дрехи, за да се предпазя от студения вятър, който вилнееше навън, взех и пистолета си. Отне ми повече от час, за да стигна до гробищата. Снежните преспи бяха причината да изоставя автомобила малко преди да приближа входа на „дома на мъртъвците“. Наложих се да газя в дълбокия сняг, докато навляза

достатъчно навътре. Северните гробища са най-малките като площ, в сравнение с другите три в града, но това не означаваше, че ще ми бъде лесно да открия убиеца. Особено в това време.

Продължих предпазливо да си пробивам път през натрупалия сняг, приближавайки сградата, където се извършват обредните дейности. Сякаш краката ми сами ме мъкнеха натам, подсказвайки къде ще открия търсеното. Оглеждах се във всички посоки, доколкото беше възможно, тъй като видимостта бе силно ограничена заради обилния снеговалеж.

Пристигнах до ритуалния дом, допрях ръката си на дръжката на вратата и натиснах смело. Предполагах, че ще е отключено — така се и оказа. Влязох, отръсках снега от дрехите си и свалих качулката. Обходих помещението с поглед. Електрическото осветление не работеше, но за сметка на това няколко дюзини свещи излъчваха слаба светлина. Вътре не бе много топло, но в сравнение със свирепите условия навън направо си беше жегата. Очите ми явно посвикнаха с мъглявата светлина, понеже засякоха на няколко крачки срещу мен силует на човек. Първоначално се сепнах от неочакваната поява на непознатия, ала бързо се окопитих.

— Интересно място за среща... — подхванах разговор.

Човекът не отговори.

Мълчахме около минута, преди напрежението да ме изнерви и да ме накара да задам следващия си въпрос:

— Защо ме удостояваш с честта пръв да разбирам за жертвите ти? С какво съм по-специален от колегите си?

Думите ми очевидно провокираха непознатия и той се включи в разговора:

— Защото вие, инспекторе, сте кулминацията на цялата история, както казват някои хора. Вие сте черешката на тортата или краят на филма. Наречете го както ви допада повече.

Гласът ми звучеше много познато, сигурен бях, че знам кой е човекът, много ми напомняше на... По дяволите! Та това е...

— Е, инспектор Милър? Съгласен ли сте с мен? — Докато говореше, той се придвижваше бавно напред. Постепенно започна да се появява на светлината на свещите и аз успях да различа лицето му, чертите, които познавах по-добре от моите собствени.

— Глен! Как е възможно това? Та ти... ти си в клиниката, в кома си. Това не е възможно...

— Напротив, Дейвид. Стоя пред теб в целия си блясък, непокътнат... за разлика от други наши общи познати.

Докато говореше, успях да съзря в ръцете му огромна книга, или по-скоро нещо от рода на овехтяла тетрадка. Държеше я внимателно и нежно като новородено бебе.

— Какво е това в ръцете ти, Глен? И мен ли смяташ да убиеш? И то с това... — посочих пренебрежително предмета в ръцете му.

— Да, Дейв. Смятам да те убия, но разбира се, няма как да го сторя с лексикона си.

— Лексикон ли? — зяпнах аз, вече тотално объркан. Та какво му бе специалното, за да го донесе тук в такъв момент?

Той погледна към него е нежност и отвърна:

— Лексикон, да. В него се крият всички отговори за действията ми. Вътре са описани униженията, които съм търпял през годините от теб и приятелите ни. Винаги сте ми се подигравали, никога не сте ме вземали насериозно. Унижавате ме пред другите, обиждахте ме, плюехте ме, даже сте си позволявали и физическа саморазправа... и защо — защото съм бил различен! Ами, познай — и вие сте различни за мен! Затова другите си понесоха наказанието, а тази нощ е твой ред.

Думите му ме пронизаха право в сърцето. Та той беше най-добрият ми приятел! Толкова години е потискал тази мъка несподелена... Вярно е, че съм му се подигравал и съм го унижавал, но това беше в гимназията. Оттогава минаха много години, в които се стараех да му докажа, че го смятам за част от обществото, част от душата ми дори... Но явно стореното от мен не е било достатъчно.

Чак сега повечето неща започнаха да идват на мястото си. Марк — биячът Марк, онзи Марк, който обичаше да се гаври със слабите и безпомощните, защото така се чувстваше силен — бе убит в името на възмездието. В известен смисъл и аз носех вина за станалото, понеже трябваше навремето да се изправа срещу него и да защитя приятеля си, но не го направих нито веднъж. Миранда пък ненавиждаше Рикс още преди с нея да станем гаджета. Винаги го наричаше с думата „мекотело“. Хиляди пъти ме убеждаваше да не се мъкна повече с него. Когато бях с нея, не обръщах внимание на Глен, подминавах го, правех се, че не го познавам...

Сега вече знаех причината той да желае смъртта ми. Ако през годините му бях помагал, както той на мен с учението в гимназията, ако го бях защитавал от другите и се бях застъпвал за него, ако не бях го пренебрегвал заради една фуста, сега нямаше да бъда тук. За всичко бях виновен аз. За цялата му мъка и страдания. Та нали приятелите са за това, да разчитат един на друг, да си помагат в трудни моменти, а не да се възползват от слабостите на другия.

Единствено не успях да разбера как беше инсценирал нападението над себе си и как бе успял да ни убеди всички, че смъртта се е вкопчила в него. Но трябваше да разгадая тази мистерия, преди да го оставя да ме убие.

— Глен, приятелю, съжалявам за всичките злини, които съм ти сторил през годините. Знам, че това няма как да промени случилото се, но знай, че имаш разрешението ми да ме убиеш, за да намериш покой. Само те моля преди това да ми разкриеш мистерията около нападението над теб и изпадането ти в кома.

— Ох, инспекторе, беше елементарно да заблудя всички ви. Толкова се бяхте вкопчили в разследването, че нямаше как да забележите липсата ми нощно време от клиниката. Доктор Морган умело успя да ме прикрие... и как да не го направи: та той е моята сродна душа, половинката ми, любовта ми. След като бях отритван толкова пъти от теб, независимо, че всячески се опитвах да докажа чувствата си. Ти винаги се заглеждаше по другите жени...

— Но ти си мъж — прекъснах го, — как се очаква да откликна на чувствата ти?

— Задаваш ми пореден въпрос, с който ми разбиваш сърцето. Стори го неведнъж през дългата ни дружба. Нямах никаква представа какво е усещането любовта на живота ти да е на сантиметри от теб, но с друга... А когато склучи брак с онази пачавра Ерика — тогава те намразих с цялата си душа. Реших да убия хората, които през годините най-много ми се подиграваха, а ти си десертът. Първо ще те измъчвам, след което ще те накарам да гледаш как правя същото с жена ти, а накрая ще ви оставя да се варите в собствен сос, гърчейки се като гъсеници.

— Глен, не знаех, че си гей, но дори да знаех, това нямаше да промени мнението ми за теб. Чувствата ми към теб са приятелски.

— Приятелски, дрън-дрън... — Той посегна към кобура, за да извади служебния си Глок 22^[3].

Знаете ли какво е усещането човек да убие най-добрия си приятел? Аз също не знаех, но не можех да оставя повече събитията в негови ръце. Когато си загубил битката в любовта, трябва да се изправиш като мъж и да приемеш загубата, обаче явно Глен не бе такъв. Беше решил да си отмъсти за това, че нямам чувства към него.

А знаете ли какво е *по-лошо* от това да убиете най-добрия си приятел?

Въпросният приятел да се окаже зъл, отмъстителен гей.

Хвърлих един поглед към кобура на Глен. Както винаги, беше закопчан (тъкмо обратно на разпоредбите — именно по тази причина неведнъж бе получавал мъмрене от началството). Не го чаках да се натутка, да извади пищова и да ме гръмне, а директно го прострелях три пъти със Зиг Зауера^[4] който стисках в джоба на палтото си още от момента, в който бях влязъл в „дома на мъртвите“. Дори не се потрудох да го извадя оттам. Просто изстрелях три смъртоносни 9-милиметрови късчета към Рикс и като на забавен каданс видях как се впиват в гърдите му и там разцъфват призрачни тъмночервени рози.

Глен ме изгледа невярващо. Лявата му ръка, с която стискаше опърпаната тетрадка, се отпусна безсилно и лексиконът тупна с глух звук на пода. Той проследи движението му с помътнелите си очи, които с всеки миг ставаха все по-безжизнени.

Секунда по-късно тялото на Глен се свлече на пода. Мислех, че ще изпитам съжаление, тъга или някакво друго чувство, което приляга на подобен драматичен финал. Усетих обаче единствено облекчение, че през цялото това време, в което сме дружили заедно и понякога дори сме споделяли един покрив, той не е успял да се добере до задните ми части.

Животът е странен. В един момент преследваш сериен убиец, а в следващия се оказва, че ти си жертвата...

В едно съм сигурен — когато се прибера у дома, ще намеря най-голямата чаша за уиски, ще метна вътре две-три кубчета лед, ще си наляя щедра доза Glenmorangie^[5], ще я изпия на екс и ще оправя жената. Не за друго, а за да се уверя, че не съм прихванал от наклонностите на Глен.

[1] Сурикатите са вид мангусти, които се срещат само в западните покрайнини на пустинята Калахари. — Бел.а. ↑

[2] Аутоботи и десептикони — двете основни фракции от разумни роботи в поредицата „Трансформърс“. — Б.а. ↑

[3] Глок 22 — пистолет — калибър 40, използван от полицаите в САЩ. — Бел.ред. ↑

[4] Голяма част от полицаите в САЩ използват SIG Sauer P226 поради простотата му на използване и допълнителните възможности, които предлага — Бел.ред. ↑

[5] Гленморанжи — елитно шотландско сингъл малц уиски. — Бел.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.